

Capitolul 4,10-23

După aceea, începând cu versetul 10, Pavel a vorbit despre darurile care i le-au trimis Filipenii. Ne putem imagina, că apostolul aflat în închisoarea din Roma s-a bucurat deosebit de ceea ce i-au dăruit filipenii. El era obișnuit, ca filipenii să facă aceasta; vom vedea mai târziu că general celelalte Adunări nu făceau astfel de ajutoare. Nu, că ei erau așa de răi, dar Pavel nu a primit ajutorul. Aici se ascunde un principiu important. Apostolul a luat bani de la acei credincioși despre care știa că ei puteau să „suporte“ dăruirea. El scrie Tesalonicenilor, că el nu a luat bani de la ei, căci gândurile lor cu privire la el s-ar fi putut tulbura, dacă ei ar fi dat bani aceluia care i-a învățat. Nu, spune Pavel, mai bine lucrez zi și noapte, ca voi să nu gândiți despre mine, că pe mine mă interesează banii voștri (1 Tesaloniceni 2,4-10). Tot așa scrie Pavel și în alte locuri (1 Corinteni 9,3-19). Numai de la Filipeni a primit el bani. Însă se pare că a trecut un timp îndelungat, în care el nu a primit niciun ban de la ei, și de aceea a spus: mă bucur, că în sfârșit v-ați mai gândit încă o dată la mine. Așa a simțit el, căci trecuse deja mult timp. Însă aceasta nu era o muștrare adresată Filipenilor, căci atunci când banii au sosit prin mâna lui Epafrodit, apostolul a auzit cât de greu le-a fost Filipenilor: »Deși vă și gândeați, dar vă lipsea ocazia.« El a fost pe deplin mulțumit și liniștit, când Epafrodit i-a relatat despre situația Filipenilor. Aceasta a făcut ca darurile să fie și mai prețioase pentru el: cu toate că ei se aflau în astfel de greutăți, s-au gândit mai departe la el. Ei nu s-au rușinat de el, pentru că acum era în închisoare, ci voiau ca și acolo să-i dea darurile lor. Pavel nu s-a bucurat, pentru că dorea bani. S-ar fi putut într-adevăr, că el a creat impresia, deoarece era așa de entuziasmat de daruri, ca ei să-i mai trimită și alți bani. Însă nu, spune Pavel, »Nu vorbesc despre lipsuri, pentru că eu am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit« (versetul 11). Pe Pavel nu-l interesau banii în sine. Lui nu-i lipsea nimic. Ce! Nu-i lipsea chiar și strictul necesar? Da, desigur. Însă este vorba de atitudinea pe care o ai față de aceasta. Sunt oameni care au necrezut de mult și sunt nemulțumiți și au tot felul de nevoi. Alții au foarte puțin și sunt mulțumiți și spun: nu-mi lipsește nimic. Lipsa este o noțiune relativă și depinde de ce dorește inima noastră. Însă Pavel spune: am învățat să mă descurc cu puțin. Am învățat să fiu mulțumit cu ce am, mult sau puțin. Dacă avea puțin, atunci inima lui ar fi putut spune: Pavele, acum ai nevoie de ceva. Unde este acum acest Dumnezeu, care a spus, că îți va ajuta? Unde este acum Domnul, în a cărui lucrare ești? Însă Pavel spune: am învățat să fiu mulțumit. În situații de lipsă a învățat să se încreadă în făgăduințele lui Dumnezeu: »I se va da pâine și nu-i va lipsi apa« (Isaia 33,16).

Și în situații contrare? »Știu să fiu și smerit, știu să fiu și în belșug« (versetul 12). Dar, va spune cineva, în ultimul caz nu este nici o problemă. Și totuși este! Când este belșug, deseori problema este mai mare decât în situația de lipsuri. Când este lipsă, credincioșii se roagă: Doamne, dă-ne astăzi pâinea de care avem nevoie. Însă în belșug totul este de la sine înțeles. În lipsuri se știu dependenți. Atunci ei strigă spre El și așteaptă mâncare și băutură de la El, căci de la împrejurările în care se află nu pot aștepta. Dar când este belșug, conștiința dependenței noastre se reduce, și noi ne simțim independenți. Inconștient ne gândim că pâinea și apa sunt consecința meritului nostru și a muncii noastre. Noi nu spunem așa, căci atunci am ști că nu este așa. Însă inconștient ne comportăm ca și cum ar fi de la sine înțeles. Mulțumim noi pentru lucrurile zilnice, pe care nu le-am avea dacă ne-am afla în situații cum sunt de exemplu credincioșii „din lumea a treia“, unde ei suferă? Aceștia trebuie să fie dependenți de Domnul. Însă dacă totul este așa de la sine înțeles, atunci lipsește dependența.

Dependența de Domnul este un lucru deosebit de important. Cât de dependenți suntem noi în meseria noastră? Dacă avem un loc de muncă cu salariu fix, este greu să fi dependent. Dacă facem afaceri și nu avem un salariu fix, ci avem venituri pe baza activității noastre, atunci este un motiv în plus să ne încredem în Domnul. Așa poate un om de afaceri să fie mai dependent de Domnul în afacerile lui decât probabil este „un slujitor permanent“ în lucrarea Domnului, care personal primește periodic daruri fixe, deoarece acum se trăiește într-un timp al bunăstării. Noi

trebuie să învățăm să mulțumim lui Dumnezeu pentru ce El ne dă ca hrană, acoperiș și îmbrăcăminte; pentru tot ce Dumnezeu ne dă mereu, și nicidecum nu este de la sine înțeles, dacă numai o clipă ne gândim la aceia care nu au aceste lucruri. Pavel a învățat să fie dependent de Domnul și acest belșug să-l primească din mâna Domnului. Pentru el aceste lucruri nu erau de la sine înțeles; prin aceasta el a rămas dependent de Domnul. El a învățat aceasta prin experiență! Această scrisoare vorbește de experiența creștină, pe care o are un credincios, când a ajuns la capătul drumului lui. Aceasta nu trebuie să fie dependentă de o anumită vârstă, ci este vorba de treapta finală a maturizării spirituale, când cineva poate fi numit în sens spiritual tată, despre care este valabil, că el a cunoscut pe Acela care este de la început, și acesta este Domnul Isus (1 Ioan 2). Un tată în Hristos își găsește toată puterea în Domnul; el a învățat în orice situație să aibă destul în El. Avem noi și în belșug destul în Domnul, așa că belșugul, pe care Domnul îl dă, este pentru noi un prilej să slujim credincioșilor cu el? Pentru aceasta ne dă Domnul belșug. Cei bogați au voie să savureze bogăția lor (1 Timotei 6,17), dar se spune totodată, cum ei pot s-o savureze în mod deosebit, prin aceea că fac bine altora cu ea (versetul 18). Cât de important este aceasta pentru noi, căci cei mai mulți dintre noi sunt de fapt bogați. Dar și când este greu îmi pun încrederea în Domnul, spune Pavel. Eu am învățat să fiu mulțumit și în situații grele, și Domnul nu m-a lăsat niciodată să fiu de rușine.

Citim acum în versetul 13: »Am putere pentru toate, în El, care mă întărește.« Să fim precauți, să luăm un astfel de cuvânt în gura noastră. Aici nu spune: *noi* putem totul în El, care *ne* dă putere. Acesta nu este pur și simplu un simplu principiu creștin, un adevăr creștin, despre care noi toți putem spune: privește, aceasta este valabil pentru noi, noi putem totul în El, care ne întărește. Nu, aceasta poți s-o iei în gură, dacă ai învățat-o în experiența vieții creștine. Tu ai voie s-o știi ca principiu. Eu, ca credincios, pot să știu că orice situații ar putea să vină, toată puterea se găsește numai la Domnul. Dar așa cum stă aici scris se potrivește numai pentru gura aceluia care a trecut prin toate aceste situații. Cum pot eu să spun: chiar și în închisoarea cea mai adâncă eu pot să cânt psalmi noaptea – când eu nu am fost într-o astfel de închisoare, cum a fost Pavel, legat cu picioarele în butuci, și apoi am cântat psalmi? Cum pot eu să spun că și atunci când naufragiez, când sunt în cele mai mari furtuni și cele mai mari pericole, pot totul în El, care mă întărește, așa că pot și pe ceilalți pasageri de pe vapor să-i îndrept spre Domnul și să-i învăț că ei numai la El pot căuta salvarea, când eu însumi niciodată nu am suferit un naufragiu? Cum pot eu să spun, că atunci când tâlharii mă atacă, nu pot să-mi ia pacea, căci eu mă încred în Domnul, dacă eu niciodată nu am fost atacat de tâlhari? Cum pot eu să spun, că dacă spatele îmi va fi lovit cu patruzeci de lovituri fără una, eu îmi voi găsi toată puterea în Domnul și că eu voi putea totul în El, dacă mie niciodată nu mi-a fost dată o astfel de pedeapsă? Nu, acestea sunt cuvintele unui om care cu adevărat a putut să rostească astfel de cuvinte.

De aceea Biblia nu este căzută din cer, așa cum se afirmă despre coran. Biblia este scrisă de oameni care au transpus în practică ceea ce au scris. Biblia ne spune nu numai: la Domnul poți să-ți găsești toată puterea. Nu, ca să spună așa, Dumnezeu folosește oameni care au fost cu adevărat în tot felul de greutăți și care în toate aceste situații și-au găsit puterea în Domnul. Aceasta este bogăția Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă Pavel, mutat în al treilea cer, ar fi scris de acolo: bucurați-vă în Domnul, atunci am fi zis: lui Pavel îi vine ușor să vorbească. Și dacă Pavel ar fi spus acolo: aici pot totul în Domnul, atunci noi am fi zis: nu este nici o minune. Dar Pavel este aici în închisoare. El a avut parte de toate aceste lovituri, de jefuiri, de loviri cu pietre, de naufragiu, și apoi el spune: pot totul în Domnul.

Aceasta nu are loc de la sine. Și Pavel spune: *am învățat*. Mai înainte au avut loc exerciții. Probabil că noi la sfârșitul vieții noastre nu vom putea rosti această expresie din versetul 13, deoarece noi n-am învățat această lecție, căci Domnul nu ne lasă să trecem prin toate aceste exerciții. Și totuși, noi toți avem de învățat lecțiile noastre. Și Pavel a trebuit să le învețe. Pavel a rugat de trei ori pe Domnul: O, Doamne, ia te rog acest țepuș din carnea mea, acest înger, care mă lovește cu pumnii. Însă Pavel a trebuit să învețe, că harul Domnului îi este suficient și că

puterea Domnului se desăvârșește în slăbiciune (2 Corinteni 12,7-9). Cu adevărat, aceasta nu a avut loc de la sine. El a trebuit să învețe, că în puterea Domnului poate totul, dar atunci el trebuia să fie slab în sine însuși. Cu cât era mai neînsemnat în sine însuși, cu atât mai mult se vedea această putere a Domnului în el. Pavel putea să spună aceasta la sfârșitul vieții lui, dar mai înainte au avut loc mai multe exerciții, decât le-a avut vreodată un om pe pământ. De aceea cât de prețios este cuvântul lui Pavel pentru noi! Căci chiar dacă noi nu putem să vorbim așa cum a vorbit el, noi putem totuși ști, că dacă vom ajunge vreodată în astfel de situații, Domnul ne va da ceea ce a dat și lui Pavel: toată puterea de care noi avem nevoie.

Cineva a spus odată lui Moody, marele predicator: ai tu puterea și harul de la Domnul să fii ars pe rug? La care Moody a răspuns: nu, nu am. Astăzi am nevoie de har, ca să predic în acest oraș înaintea a mii de oameni, și mâine seară am nevoie de același har, ca să predic, și de asemenea și în seara care urmează după aceea. Acest har mi-l va da Domnul. Domnul îmi dă harul de care am nevoie. Și dacă vreodată va veni clipa să stau pe un rug, am încredere că Domnul îmi va da atunci harul acesta. De aceea să nu luăm cu ușurătate aceste cuvinte ale lui Pavel în gură. Noi avem acum nevoie de har pentru situația în care ne găsim. Să nu zicem: când voi suferi un naufragiu, sau voi fi lovit cu pietre, sau bătut, voi găsi această putere la Domnul. Îți găsești tu acum, în lucrul tău zilnic, puterea la Domnul? Putem noi totul în El în împrejurările noastre casnice în familie? »Pot totul în cel care mă întărește« este o realitate în situația în care mă găsesc acum și în care fac experiențe cu Domnul. Aici trebuie noi să practicăm mai întâi, că noi avem destul în El. În acestea trebuie să se vadă puterea practică cuvintelor pe care le-a rostit apostolul. Cu aceste cuvinte el vrea de fapt să spună: Filipenilor, eu sunt foarte recunoscător pentru ceea ce voi ați făcut, dar nu în primul rând pentru că eu aș fi avut nevoie. În realitate eu sunt independent de voi, deoarece eu sunt în chip desăvârșit dependent de Domnul. Am învățat aceasta în toate greutățile.

Și totuși el este bucuros, că ei s-au gândit la el: »Dar bine ați făcut luând parte la necazul meu« (versetul 14). De ce? Deoarece aceste lucruri au o însemnătate mare pentru Filipenii înșiși, căci prin aceasta au putut să pună pe contul lor o parte din pensia lor spirituală, dacă am voie să mă exprim așa. Apostolul însuși face această comparație (versetul 17). Aceasta era roadă nu numai pentru apostol, ci și pentru credincioși. Prin aceasta ei au economisit pe parcursul anilor o „sumă“ mare. Ei l-au ajutat de la începutul Evangheliei. Am citit în capitolul 1, că ei l-au ajutat de la început și au luptat împreună cu el în Evanghelie. După ce în Filipi a luat naștere o mică Adunare și Pavel a călătorit mai departe prin Macedonia în sudul Greciei, Filipenii au început să-i trimită bani (2 Corinteni 11,9). Aceasta este frumos. Despre nici o altă Adunare nu știm cu exactitate că Pavel a primit bani de la ea. Vedem în aceasta, ce era în inima Filipenilor pentru Pavel și în inima lui pentru ei. Am numit mai înainte exemplul Tesalonicenilor. Acolo Pavel a lucrat ziua și noaptea cu mâinile lui. Să ne imaginăm ce a însemnat aceasta. De fapt este sănătos pentru slujitorii Domnului, dacă ei au și un cerc de lucru obișnuit, zilnic. Atunci nu vor pierde contactul cu viața obișnuită. Este frumos, dacă poți să lucrezi cu mâinile proprii și poți să-ți câștigi pâinea. Pavel s-a folosit de acest privilegiu. Dar tot așa s-a folosit și de privilegiul de a primi bani de la Filipeni. Corintenilor le-a scris clar, că el nu a vrut să primească bani de la ei (1 Corinteni 9). În Corint el a lucrat zilnic cu mâinile lui, făcând corturi, ca să-și câștige existența (Faptele Apostolilor 18,3). Noi am spune: este o pagubă, că acest Pavel, care a avut un dar așa de mare, nu a predicat toată ziua Evanghelia. Pavel spune în 1 Corinteni 9: am avut dreptul, Corintenilor – căci vrednic este slujitorul de plata lui -, să-mi rețin mâna de la lucru și să fiu ajutat de voi, dar nu am făcut aceasta. El știa, că la acești Corinteni slabi, ne spirituali, putea să ia naștere pagubă, dacă ei ar fi fost responsabili de întreținerea lui. Probabil ar fi devenit mândrii sau probabil s-ar fi comportat contrar, primind o repulsie față de el, și nu ar mai fi fost primitori ai cuvântului lui. Mai bine și-a câștigat pâinea cu mâinile proprii. Și aceasta nu numai pentru sine însuși. În Faptele Apostolilor 20,23 se spune, că el a îngrijit cu mâinile proprii de el și de cei care erau în jurul lui. Noi am fi spus probabil: este mai bine, dacă cei care lucrau împreună cu el

și-ar fi câștigat singuri existența. Nu, Pavel a câștigat existența pentru ei toți. Ce bărbat! Nu, ce Domn, care poate să dea naștere la astfel de lucruri într-un credincios!

Când a călătorit prin Macedonia, nici o altă Adunare nu i-a dat daruri. Aceasta se exprimă în versetul 15. Numai Filipenii au făcut-o. Nici măcar în Tesalonic Pavel nu a primit nimic de la Adunarea de acolo (1 Tesaloniceni 2,9), ci exclusiv de la Filipeni a primit din când în când un dar. După aceea se spune aici: »Nu că eu caut darul« (versetul 17). Este clar, că Pavel, pe când își câștiga existența prin facerea corturilor, nu avea nevoie de banii Filipenilor. Cu toate acestea nu i-a refuzat. Când eram tânăr am dat o dată unui frate un mic dar pentru o anumită lucrare. Acesta mi-a zis atunci: nu că eu aș avea nevoie, căci nu am nevoie. Dar apreciez, că te-ai gândit să faci aceasta, căci aceasta înseamnă, că tu ești preocupat cu lucrarea. De aceea este în primul rând roadă spirituală pentru tine însuși. Nu am uitat aceasta. Aceasta este ceea ce apostolul spune aici Filipenilor. Nu este vorba numai că este de folos pentru cel care primește. Este vorba de roada spirituală, pe care o reprezenta darul pentru Filipenii înșiși: »ci caut rodul care prisosește în folosul vostru« (versetul 17). Nu este aceasta frumos? Pavel însuși avea în primul rând foloase, când primea un dar. Însă el spune: nu, nu mă gândesc în primul rând la aceasta, ci la bunăstarea voastră. Dumnezeu va scrie pe factura lor, ce au făcut ei pentru el.

»Am însă de toate și din belșug; sunt copleșit, după ce am primit de la Epafrodit cele de la voi« (versetul 18). Acest dar a făcut, ca să zicem așa, belșugul și mai mare. Aceasta o spune Pavel în închisoare, unde îi lipsea strictul necesar. Însă el avea belșug; în Hristos Isus avea totul, da, avea chiar belșug, căci El nu a lăsat să ducă lipsă de nimic. Ca să se poată spune așa, depinde de dorința noastră. Pavel îi scrie lui Timotei: »Dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, ne va fi de ajuns« (1 Timotei 6,8). Da, dacă acestea sunt „cerințele“ tale, și tu nu mai ai nici o altă dorință în lumea aceasta și nu-ți îndrepti inima spre luxul și prosperitatea societății noastre, atunci vei fi repede mulțumit și vei putea spune împreună cu Pavel: am tot ce-mi trebuie și am belșug. O lecție pentru noi, care putem fi luați în stăpânire prin conjunctura foarte bună!

Sunt plin, spune Pavel, și cu atât mai mult după ce am primit aceste daruri, »un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu« (versetul 18). Aceasta este o expresie puternică, pe care o întâlnim de mai multe ori în Cuvântul lui Dumnezeu – desigur cu privire la lucruri, am putea să spunem, care sunt mult mai sublime decât un dar financiar. Citim în Efeseni 5,2, că Domnul Isus »ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.« În privința aceasta ne putem imagina, că este o jertfă plăcută, un parfum de un miros plăcut lui Dumnezeu. Însă jertfele noastre financiare nu se despart de aceasta! Dumnezeu așteaptă în primul rând de la noi, ca inimile noastre să se adâncească în jertfa Domnului Isus și ceea ce noi am găsit în El să aducem lui Dumnezeu ca jertfă. Așa găsim în Deuteronom 26 pe israelitul eliberat aflat în țară, care aducea lui Dumnezeu primele roade într-un coș. Ele sunt un tablou al binecuvântărilor pe care noi le-am găsit în locurile cerești în Hristos Isus. Dacă noi aducem lui Dumnezeu ceea ce am găsit în Domnul Isus, aceasta este pentru El un parfum de un miros plăcut. Însă noi citim în Deuteronom 26, imediat în continuare, că poporul trebuia să dea a zecea parte străinului, orfanului și văduvei. Aceste două lucruri aparțin împreună. Dumnezeu spune totodată: este pentru Mine foarte plăcut, dacă primesc darurile voastre; dar să nu uitați să dați darurile voastre străinului, orfanului și văduvei, care sunt în porțile voastre. Tot așa este și în Evrei 13, unde credincioșii sunt solicitați să aducă lui Dumnezeu în afara taberei o jertfă permanentă de laudă, rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Imediat după aceea: și să nu uitați felul celălalt de jertfe, voi Evreilor! Nu numai jertfele de laudă, ci și cele ale binefacerii și dărniceii! Căci Dumnezeu are plăcere de aceste jertfe. Ele aparțin împreună. Când noi am adus Domnului duminica dimineața jertfele noastre de laudă, mulțumirea și închinarea noastră, atunci la sfârșitul slujirii nu putem să punem o sumă mică de bani. Jertfele trebuie să fie în concordanță. Dumnezeu le unește în Cuvântul Său. De aceea am numit un exemplu din Vechiul Testament și unul din Noul Testament. Dacă Dumnezeu a primit jertfele noastre de laudă și de mulțumire, El dorește să primească și jertfele portmoneului nostru.

Ele aparțin concret slujbei divine. De aceea în unele Adunări colecta are loc imediat după frângerea pâinii. Ambele aparțin așa de strâns împreună, că Pavel numește aici jertfele financiare »un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu«.

Pavel însuși are acum ceva pentru Filipeni. Atunci când ei i-au dat ceva, Pavel a spus: acum am și eu ceva pentru voi, ceva, foarte personal, pe care vreau să vi-l dau ca dar: »Iar Dumnezeuul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus« (versetul 19). El nu spune: »Dumnezeul nostru«, sau în general: Dumnezeu va împlini, ci el spune: acest Dumnezeu, care este Dumnezeuul *meu*, pe care am învățat să mă bazez în toate situațiile mele, care niciodată nu m-a lăsat să fiu de rușine, a cărui pace o savurez în inima mea, acest Dumnezeu al păcii, care este cu mine, Dumnezeuul meu propriu, El vă va răsplăti. El va împlini »toate nevoile voastre«. Și cum va da El aceasta? Va da El potrivit cu nevoile voastre? Nu, Dumnezeu nu dă potrivit cu nevoile *noastre*, ci »potrivit bogățiilor Sale, în glorie«. Ce har! El nu dă numai ce avem noi nevoie, ci mult mai mult. El dă potrivit cu bogăția gloriei Sale. El dă totul. Prin dăruirea Domnului Isus a dovedit, că El dă realmente totul. „Un Dumnezeu, care a dat pe Fiul Său, un astfel de Dumnezeu nu dă greș“ - aceasta ar fi imposibil. Dacă Dumnezeu a dat odată ce avea mai minunat, mai drag, pentru noi, »cum nu ne va da El fără plată, împreună cu El, toate« (Romani 8,32)? Să nu ne dăruiască El atunci lucrurile mărunte ale vieții, care sunt totuși mărunte în comparație cu dăruirea Fiului Său? El ne dă într-o măsură deplină tot ce avem nevoie. Și chiar și atunci când noi în anumite situații trebuie să fim lipsiți de pâinea zilnică, El va umple totul potrivit cu bogăția gloriei Sale. El răsplătește aceasta în felul Lui minunat. Acesta este darul, pe care Pavel îl dă înapoi Filipenilor ca mulțumire pentru ce i-au făcut ei. El îi răsplătește din belșug. El nu spune: fie ca Dumnezeu să facă aceasta, ci: Dumnezeuul *meu* va face aceasta. Aceasta este o realitate sigură, certă, pentru el. Tot așa de sigură cum știa, că Dumnezeu va hotărî drumul lui, când va sta înaintea lui Nero, așa cum am văzut în capitolul 1,25, acest Pavel este tot așa de sigur convins, că Dumnezeuul său va binecuvânta pe Filipeni pentru ceea ce ei au făcut pentru el.

Acum el se unește cu Filipenii: »Iar Dumnezeului și Tatălui nostru (acestui Dumnezeu, care este Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru, și care vrea să fie în toate situațiile) fie gloria, în vecii vecilor! Amin.« (versetul 20) Mulțumesc lui Dumnezeu, Filipenilor, pentru tot ce ați făcut pentru mine. Și mulțumiți și voi lui Dumnezeu pentru tot ce ați primit de la mine și ați văzut la mine. Să mulțumim lui Dumnezeu unii pentru alții! Să-i aducem onoare! Aceasta este mai mult decât mulțumire. Dacă mulțumim lui Dumnezeu, ne limităm la binecuvântările noastre proprii. Dacă dacă noi în veșnicie vom aduce acestui Dumnezeu glorie pentru ceea ce este în Sine Însuși, atunci să începem deja acum să facem aceasta, căci El este Dumnezeu și Tatăl nostru preaiubit. Știm că va veni un timp când toți se vor pleca înaintea Lui și înaintea Domnului Isus, așa cum am văzut în capitolul 2. Da, acestui Dumnezeu care niciodată, în nici o situație, nu ne-a lăsat să ajungem de rușine, acestui Dumnezeu să-I fie gloria în veci! Amin.

Scrisoarea se încheie cu salutările transmise de apostol. »Salutați pe fiecare sfânt în Isus Hristos« (versetul 21). Pavel nu avea simpatii deosebite pentru anumiți credincioși. El nu numește nici un nume, ci vorbește despre *fiecare* sfânt în Hristos Isus. Chiar și fratele ne-spiritual și sora ne-spirituală sunt sfinți, puși deoparte în Hristos. De aceea, deoarece ei sunt din Hristos și pentru că Hristos îi iubește și S-a dat pe Sine la moarte pentru ei, inima apostolului îi dorește și îi salută. Tot așa salutau pe Filipeni și frații care erau cu el. Erau frați diferiți în apropierea lui, aceia, care erau întemnițați împreună cu el, alții, care îl vizitau regulat; și el extinde acest cerc al fraților asupra tuturor sfinților care erau în Roma. Toți sfinții – întreaga Adunare, care era în Roma – au transmis salutările lor Adunării din Filipi. Apostolul leagă de aceasta o îmbărbătare deosebită, și anume, că în casa cezarului erau din aceia care aparțineau Domnului. Cât de mult trebuie să se fi bucurat Filipenii, să audă de la apostol, că chiar acolo, unde a fost Nero, în imediata apropiere a acestui dușman al lui Dumnezeu, erau credincioși. Dar și acești credincioși, care niciodată nu au văzut pe Filipeni, dar care erau frații lor, uniți cu ei în

Hristos, le transmit salutări. Nu am avut și noi deseori parte de acest har, că pretutindeni pe pământ, unde am întâlnit pentru prima dată credincioși, imediat s-a stabilit legătura în Hristos Isus, deoarece ei erau sfințiți în El, despărțiți de lucrurile lumii acesteia și dedicați Domnului și în El savurau aceleași lucruri ca și noi? Ce legătură este aceasta. Apoi poate să fie așa cum este aici, că noi nu ne-am văzut niciodată și cu toate acestea ne transmitem salutări cordiale, căci noi știm, că în Hristos Isus aparținem împreună și savurăm aceeași parte.

Filipenilor, acum când îmi iau rămas bun de la voi, mai am încă o dorință. Aceasta nu este o dorință, pe care eu o pun la sfârșitul fiecărei scrisori ca pe o formulă de încheiere obligatorie. Tocmai faptul că de fiecare dată Pavel încheie cu alte cuvinte, arată că era sincer: »Harul Domnului Isus să fie cu duhul vostru!« (versetul 23). Odată am avut parte de harul lui Dumnezeu, când noi ca păcătoși am venit la El și El ne-a dat ce aveam nevoie, pentru ca noi să putem fi veșnic la El. El ne-a dovedit harul Său cu privire la vina noastră ca păcătoși și ne-a arătat, că El a pus această vină asupra Domnului Isus, atunci când El pe cruce a fost făcut păcat pentru noi. Însă după aceea Domnul Isus, care acum este în cer la Dumnezeu, ne-a arătat foarte des harul Său în viața noastră practică. Acest har ni-l dorește acum apostolul. Avem probleme? Nu a avut și Pavel probleme? Harul Domnului Isus vrea să ne înconjoare zi și noapte. Nu pe baza meritelor, nu ca și cum ar fi de la sine înțeles; totul este har, chiar și ce noi ca credincioși posedăm practic. De acest har avem nevoie zi și noapte. Așa încheie apostolul. El ne dorește acest har și conștiința (căci harul Său este »cu duhul nostru«) că avem nevoie realmente de acest har, așa că inima noastră dorește după el. Chiar și atunci când nu suntem dependenți de Domnul avem nevoie de har și El ne dă acest har. Însă totul devine mai bogat când noi cu înțelepciune spirituală umblăm conștienți de necesitatea harului, așa că îl dorim și Îl rugăm pentru acest har pentru fiecare pas, pentru ca duhul nostru să fie luminat și noi să fim spre onoarea Sa și gloriificarea Numelui Său mare. Amin.